

LBRIS

We know
books

Ionel Simota

Pietrele care nu tac

Colecția Poesis

Editura Eurocarpatica

2024

Am învățat	5
Am fost fericit	6
Aproape apocalipsă	7
Ascultați merele	8
Athosul tămăduirii mele.....	9
Blestemat război	10
Cândva iubirea.....	11
Cântec bătrân	13
Cântec uitat	14
Slobod colind	15
Eu cred că mama	17
Eu nu am trecut	18
Eu te cunosc	19
Experiment.....	21
Fata din port.....	22
Femeia aceasta	23
Fenomen social.....	25
Fericirea de mai târziu	26
Genetică.....	27
Geneză	28
În curând copacii.....	29
În inima mea	31
În urma ta.....	32
Început	33
Îngerii mi-au zis.....	35
Insomniaci.....	36
Mai mult viața.....	37
Nălucire	39
Mâna ta	40
N-am vrut să mă nasc	41
Născare.....	42
Nerostite tăceri.....	43
Nu caut păsări	45
Nici nu știi	46
Nu mă cert.....	47
Nu se întâmplă nimic.....	48

Nu strigați.....	49
O singură noapte	50
Octombrie încă	51
Orașul meu.....	53
Orb am fost.....	54
Pentru tine, frumoasă Grecie.....	55
Pe urmă.....	56
Pietrele care nu tac	57
Ploile.....	58
Poate păsări	59
Poate povară.....	60
Poem 21	61
Poem 22	62
Poem despre vinerea mare	63
Poem soției mele.....	64
Poetică.....	65
Printre copite de cai	66
Refugiu poetic.....	67
Spovedire	68
Stări de iubire	69
Strigăt de iubire.....	70
Trecea o doamnă	71
Tu moarte mă pândești.....	72
Tu nu pe mine	73
Zămislire.....	75
Uneori copacilor	76
Zbateri.....	77

Am învățat întru ale mele insomnii
Îndelung să te caut,
Să te strig,
Zadarnic am învățat să nu-mi vii,
Zadarnic ochiului înghețat să-i fie frig.
Mie, în căușul palmelor mele,
În tăpile piosului gând,
Mi se face mai mult teamă
De atât căutând.

Am învățat că drumul întoarcerii,
Sălășluirea conturului unui piept
Ce aproape îl ții,
Nu îl mai știi...

Am fost fericit
Ca un tril de pasăre
În sânul lui Dumnezeu,
Ca o desfătare de prunc
În surâsul propriului eu,
Frământare de dor am fost mereu...
Și aveam picioare lungi până la stele,
În inimă aveam zburdalnică căutare
Și nu mi-a fost greu.
Acum mă dor
Poalele ochilor tăi
Și genunchii, carnea în care sapă
Barda perfidă a unor călăi.
Am fost fericit până dincolo de plâns,
Unde trăiri înnodate am strâns,
Până înspre iubire,
Profund întru ea...

Am fost fericit până dincolo de lumina,
Care dimineața,
Ca un copil scâncea.

Nu mai cântă cuci
În albe despletiri de nuci,
În tresăriri de prea bătrâne cruci.
Nu se mai întâlnesc
Fecioarele ce se iubesc.
E o adâncă și firească murire
Între ură
Și între sfârșită iubire.
Pe sub picioare tăiate
De calea ferată
Năpădește iarbă înrourată.
Mai strigă uneori un copil
După câte o mamă uitată...

Și totuși în mahalalele
Acestui împovărat pământ,
Din când în când,
Fără vreun înțeles,
Ni se mai trezește câte un sfânt.

ASCULTAȚI MERELE

Ascultați merele când se coc,
Au o taină a nebuniei, un joc de iele,
Ce poveste frumoasă
Împăratească poartă în ele.
În aer e o răzmeriță
De mirodenii,
De fecioare și de coapse rebele,
Degete lungi ce caută forme nebune.
Ascultați merele când se coc,
Când goale și rumene ele vin pe lume.

Ascultați merele,
Tainice adevăruri au a vă spune...

Numai tălpile mele știi drumul
 Tăcutei rugăciuni,
 Piatră mă fac atunci când o rostesc,
 Când o închid în slăbiciunea păcatului,
 Când în ea pe mine mă surp
 Întru deșertăciune urc
 Și mă căznesc,
 Și plâng, Doamne, la picioarele Tale
 Și nu sunt vrednic să Te privesc.

Numai tălpile mele știi drumul
 În zadar cărându-mi povara
 Oaselor atât de vinovate,
 Neputincios Te-am cerșit, Doamne,
 Până în creștetul muntelui Te-am căutat tine
 Și orb am fost și n-am văzut
 Că mereu, Doamne, erai acolo cu mine.

BLESTEMAT RĂZBOI

Nu mai zboară păsări
 Peste cerul acesta cumplit,
 Noi am răstignit zborul
 Și moartea o am dăltuit,
 Războiul aerul ni l-a preschimbat în granit.

Nu mai zboară păsări,
 Berzele nu mai aduc copii vii,
 Între mine și tine cad obuze,
 Despre iubire nici nu mai știi,
 Cinic sărutul e ucis pe buze.

Nu mai zboară păsări,
 Până și aeroporturile au început
 Să le refuze,
 Între mine și tine blestemat război,
 Nimic nu va putea
 Peste ani să ne întoarcă în noi.

Peste ani poemele
 Nu vor mai avea muze.

Cândva iubirea
Mi s-a stins sub pleoape,
Atunci mestecenii s-au sinucis,
Își înfingeau în trunchiuri câte-un vis
Precum pumnale răsucite-n noapte.

Era o lună
Ca un hoț de șoapte,
S-a furișat, nu a clipit, stătea
Pe-o margine de inimă a mea,
Adulmeca cărarea înspre fapte.

Când peste ochi și aripă a nins,
Din nou păduri în mine s-au aprins...